

ONA

CARBONELL

TRES MINUTS,
QUARANTA
SEGONS

ONA

CARBONELL

TRES MINUTS,
QUARANTA
SEGONS

© 2016, Ona Carbonell
© d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62 s.l.u.,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
© de les imatges: Ona Carbonell, excepte:
© JAVIER SORIANO/AFP/Getty Images: pàgines 247 i 253 (a dalt)
© ALBERTO PIZZOLI/AFP/Getty Images: pàgina 193
© LLUIS GENE/AFP/Getty Images: pàgina 243
© PEP MORATA/Mundo Deportivo: pàgina 253 (a baix)

www.fanbooks.cat

Primera edició: setembre del 2016
Fotocomposició: Infillibres
ISBN: 978-84-16297-95-5
Dipòsit legal: B. 14.164-2016

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

ÍNDIX

3' 40"	9
Primer llarg (des de la primera nota musical fins a 1' 19") . .	19
Segon llarg (des del 1' 19" fins als 2' 24")	59
Tercer llarg (des dels 2' 24" fins als 2'55")	125
Quart llarg (des dels 2' 55" fins a la darrera nota als 3'40") .	203
Nova rutina	257
Agraïments	265

1

Faig la caminada fins a la tarima sense apartar en cap moment els ulls de l'aigua. Miro directament a dins abans no m'engoleixi. Instintivament, agafo aire mentre recordo totes les piscines fetes als entrenaments, bussejant enganxada al fons sense poder respirar, per entrenar-me les apnees. De cop, m'estremeixo recordant aquella sensació angoixant que sento quan no tinc ni un alè d'aire més als pulmons, quan noto que començo a ofegar-me i només penso a sortir a una superfície inabastable que sembla fugir de mi.

Fins ara sempre he aconseguit sortir a respirar. És evident que no m'he ofegat perquè si no no seria aquí. Però, i si avui és diferent?

I si m'ofego?

Estic espantada però intento que ningú ho noti. Sincerament, dubto que ho estigui aconseguint. Tinc la impressió que els set jutges que em puntuaran quan em llanci a l'aigua veuen clarament la meva por de morir ofegada. Si és així, tampoc estaran sorpresos. No és res excepcional. A totes les nenes ens espanta i ens angoixa no poder respirar sota l'aigua quan comencem a fer natació sincronitzada.

Tinc onze anys acabats de fer. Tinc por de morir ofegada. Però també tinc molt clar que ara mateix no voldria ser enlloc més que no

fos en aquesta piscina del C.N. Metropole de Las Palmas de Gran Canaria. Fa una mica més d'un any ni tan sols podia arribar a imaginar que avui seria aquí, a punt de competir al Campionat d'Espanya d'estiu, categoria aleví.

Normalment les nenes que s'inicien en la natació sincronitzada acostumen a fer tres anys d'escolar, després precompetició i només passat aquest temps comencen a competir. Jo vaig començar al març de l'any passat al C.N. Kallipolis. Un any i pocs mesos després, al juliol de l'any següent, sóc el centre d'atenció momentani de tot un panell de jutges que esperen impacients que em llanci a l'aigua.

Per a ells, jo només sóc una més de les vuitanta-dues nenes amb banyador negre i casquet blanc —totes anem vestides iguals— que passarem davant seu perquè valorin la nostra tècnica. Per a mi, ells són les persones que em diran amb les seves notes si realment sóc bona en un esport que s'ha convertit en la meva passió. En la meva obsessió.

Avui és el primer dels dos dies de competició i, com és costum, es comença amb figures. Sense cap mena de dubte, és el moment més avorrit per a tots els pares que han vingut a veure'ns competir —la meva mare entre ells—. Durant més de quatre hores estan condemnats a veure una nena rere l'altra desfilar davant dels jutges per executar les mateixes quatre figures. Una espècie del dia de la marmota on es repeteix el mateix fins a vuitanta-dues vegades. Sense música, sense coreografies, sense res. Un autèntic calvari per als progenitors de les nedadores.

Per a nosaltres, però, és un dia molt important perquè la nota obtinguda a la modalitat de figures representa també un 35% de la nota final de les altres proves que nedem. En el meu cas, que participaré també a la rutina d'equip, la nota que tregui ara se sumarà a la que obtinguin les meves companyes de club per fer una mitjana amb la qual es calcularà aquest percentatge de la nota final. Com millor puntuació rebi dels jutges, més ajudaré l'equip a aconseguir una bona classificació.

Has de fer-ho bé, Ona!

«Fer-ho bé i no ofegar-me». Aquestes són les senzilles ordres que em dono mentre em llanço a l'aigua i nedo fins a la marca que hi ha

davant dels dos homes i les cinc dones que formen el jurat. Sota la mirada d'aquells set desconeguts vestits de blanc, que m'observen amb ulls escrutadors des de les seves cadires a la vorada de la piscina, realitzo les quatre figures.

Perfecte! No m'he ofegat!

Surto de l'aigua alleujada d'haver complert aquest objectiu. L'altre, fer-ho bé, crec que també l'he aconseguit. L'Anna Vives, la meva entrenadora, em felicita quan em reuneixo amb ella al costat oposat de la piscina. Sembla contenta. Segons el seu parer no ho he fet malament. Però la decisió no depèn de nosaltres. Això és cosa dels jutges, que ja tenen davant seu una altra nena amb banyador negre i casquet blanc a punt per començar.

M'agradaria saber immediatament en quina posició he quedat classificada. Però no puc i hauré d'esperar les probablement més de dues hores que falten fins que es llanci l'última nedadora a la piscina.

Se'm faran eternes.

En aquests moments entenc perfectament el calvari de tots els pares que hi ha a la graderia.

Ancorada davant del panell on l'organització penja les ordres de sortida i tota la informació per als clubs i les nedadores durant el campionat, sóc incapaç de moure'm. Se suposa que la classificació de les figures no la sabré fins que la delegada del Kallipolis ens la llegeixi en veu alta a totes les companyes alhora. Però, si vull, puc saber ara mateix en quina posició he quedat.

La mateixa llista que ella ens llegirà està allà penjada, davant dels meus ulls. No m'hi he apropat amb la intenció de llegir la classificació abans de temps. Perquè ni tan sols sabia que la penjaven aquí. M'he trobat aquesta llista per casualitat i potser el més correcte seria fer veure que no l'he vist i continuar caminant com si res. Si ja està penjada, aviat ens la llegiran. Si he esperat més de dues hores, puc esperar uns minuts més.

Però a qui vull enganyar?! No puc! Vull saber el resultat ara!

Miro la classificació buscant el meu nom entre el de les vuitanta-dues nenes que hem participat. Començo per la primera pàgina amb l'esperança de no haver d'arribar a la segona, on estan les pit-

jors classificades. Llavors, en quarta posició, llegeixo el nom de la primera companya del Kallipolis que apareix en aquell full, la Paula Klamburg. En la setena, apareix la següent companya, l'Alejandra Cívico. Estic segura que, com a mínim, apareixeran un parell més de companyes abans no llegeixi el meu nom. Però m'equivoco. De sobte, llegeixo: Ona Carbonell.

Que fort! Setzena! He quedat setzena!

Torno a repassar la classificació per assegurar-me que ho he llegit bé. Em costa creure que hagi quedat setzena, tercera del club, en el meu primer any de competició. Setzena! Això vol dir que només hi ha quinze nenes, a tot Espanya, que són millors que jo en figures.

Tinc unes ganes boges d'anar corrents a explicar-l'hi a la meva mare. Però immediatament recordo que no puc. Mentre duri la competició, les meves companyes d'equip i jo tenim prohibit veure els nostres pares perquè no ens distreguin i estiguem centrades només a nedar. L'únic que puc fer —i en realitat dubto que em deixessin fer-ho en aquest precís moment— és trucar-la a través del mòbil que els meus pares m'han donat perquè pugui parlar amb ells aquests dies de competició que vivim concentrades, aïllades de tot, en un hotel a Las Palmas de Gran Canaria.

Amagant-me en un racó per por d'una possible esbrancada, trec el telèfon i truco. Quan la meva mare respon, no té temps a dir res. Només sentir que despenja, començo a parlar emocionada a tota velocitat:

—Crec que he quedat setzena, mama! Bé, no! És segur! He quedat setzena! I tercera del *Kalli*! M'has sentit, mama?

M'ha sentit. Pel seu to de veu, puc notar que està igual de sorpresa que jo quan he vist el meu nom a la classificació.

—On ets, Ona? Vinc a felicitar-te.

Què?! No! Tinc prohibit veure't!

Només escoltar-les, tinc la sensació que les paraules de la meva mare han fet saltar una alarma en algun lloc de la piscina per avisar la meva entrenadora de les seves intencions de fer-me una abraçada, un petó i felicitar-me.

—Mama, no pots. La meva entrenadora no et deixarà passar.

Es fa el silenci a l'altre costat de la línia. La meva mare sap que tinc raó. Si la veuen, no deixaran que s'apropi a mi. Per això cal trobar un lloc on no ens pugui descobrir ningú.

—Quedem al lavabo, Ona!

—Al lavabo?

—Al lavabo et deixen anar-hi, no? O tampoc pots anar al lavabo?
No ho sé. Puc? No! No puc!

Si només vaig al lavabo per trobar-me d'amagat amb la meva mare, està clar que no puc. No obstant això, aquesta no és la resposta que dono.

—Entesos! Ens veiem al lavabo!

* * *

Tot el camí, fins a la porta del lavabo on he quedat amb la meva mare, me'l passo mirant enrere per si algú em segueix. Tinc la sensació angoixant que en qualsevol moment apareixerà la meva entrenadora o algú altre del club i em preguntarà on vaig. Només pensar en l'esbrancada que rebria si em descobrissin, quedo gelada amb la mà al pom.

I si entro i m'inxampen?

És igual! Entro!

Obro la porta i entro ràpidament, donant el mínim temps possible perquè ningú pugui veure'm creuar-la. Dins ja m'espera la meva mare. Només veure-la m'oblido de la por que em fa que ens descobreixin i torno a repetir contenta el que ja sap:

—He quedat setzena!

La meva mare m'abraça.

—Ho has fet molt bé. Felicitats, Ona.

Aquesta celebració d'amagat en un lavabo em sembla millor que qualsevol medalla que hauria pogut guanyar. És impossible que cap altra nena estigui més contenta que jo en aquest instant. Ni tan sols la nedadora del C.N. Metropole que ha quedat primera.